

KINTSUGI VIRTUAL, <Eye-framing=OM/7>

Bella Araneda Ponts

Gemrina Bastardes Beltrán

Zahira Dehn

Victoria Ellm

Laura Fernández Zapata

All things are created and destined to be broken someday. I think being broken or damaged is never a bad thing. All of us develop scars throughout our lives. The lacquered cracks are covered with gold to transform the pot into a special object which will be used and preserved for a long time.

Todas las cosas están creadas y destinadas a romperse algún día. Creo que estar roto o dañado no es una cosa mala. Todos desarrollamos cicatrices a lo largo de nuestras vidas. Las grietas laqueadas están cubiertas con o para transformar la cerámica en un objeto especial que se utilizará y se conservará durante mucho tiempo.

Totes les coses es creen i estan destinades a ser trencades algun dia. Crec que estar trencat o danyat no és una cosa dolenta. Tots desenvolupem cicatrius al llarg de les nostres vides. Les esquerdes lacuques estan cobertes amb or per transformar l'olla en un objecte especial que s'utilitzarà i es conserva durant molt de temps.

A lot of what I would call work in my job and I've seen, the things I don't like doing... is simple simulation of productivity Bureaucratic, simulation created by kind of managerialists who, you know, whose job that they do kind of parasite of institutions, a real parasite, not kind of, not "immigrants", not, you know, not people claiming unemployment benefit, the real parasites of our society the very high earners who, you know, who propagate all this stuff to keep us in a state of panic, anxiety, radical competitive individualism, such the weak, so we can't act together and gain a collective agency, you know, and so you know the big lie dust, the big lie has been sold to us by neoliberalism... If you would withdraw security from people we draw a kind of social security and suddenly...that we is creative, that this, this wellspring of creativity will just emerge, okay, what all happens if you remove security from people if they get like... I was when... I was self-employed all of that creative energy goes into "how can I make money", that's the energy of the society does a stupid thing for people to have to think about, a lot of the time, you know, and look at all these great people we're supposed to admire... Now, and it's not only invented anything, Steve Jobs even Bonin seems to parasite, you know, Simon Cowel it doesn't have done anything, it's a parasite; What are these people got out? Just good at making money and that should be enough reward right if you want to make successful, you want to devote your life... and this is just fucking... do it but don't expect us also admiring you, and, just, you know, and then you'll be the model for everybody else at a time, you know, we shouldn't have to worry about making money, all, every waking hour there are days... that's the depressing kind of reality burger has been artificially imposed on us I mean... If we can't break out... This privatization of stress it's normalized like, you know, filling young people with depression who give a shit, you know, like, that's the fact, that, thi is the idea.

Mucho de lo que yo llamaría trabajo en mi trabajo y he visto, las cosas que no me gustan hacer... es una simple simulación de la productividad burocrática, simulación creada por el tipo de gerentes que, ya sabes, cuyo trabajo que hacen, tipo parásito de las instituciones, un parásito real, no tipo de, no "inmigrantes", no, ya sabes, no las personas que reclaman el subsidio de desempleo, los parásitos reales de nuestra sociedad los muy altos ingresos que, ya sabes, que propagan todo esto para mantenernos en un estado de pánico, ansiedad, individualismo competitivo radical, como los débiles, por lo que no podemos actuar juntos y ganar una agencia colectiva, ya sabes, y así sabes, lo que queda de la gran mentira, la gran mentira nos ha sido vendida por el neoliberalismo.. Si retiras la seguridad de la gente sacamos una especie de seguridad social y de repente. ...que somos creativos, que este, este manantial de creatividad emergerá, ok, que es lo que pasa si le quitas la seguridad a la gente si se ponen como... Yo estaba cuando... Yo trabajaba por mi cuenta, toda esa energía creativa va en "cómo puedo hacer dinero", esa es la energía de la

sociedad, hace una cosa estúpida para que la gente tenga que pensar, mucho tiempo, ya sabes, y mira a toda esa gran gente que se supone que debemos admirar... Ahora, y no sólo se ha inventado algo, Steve Jobs incluso Bonin parecen ser un parásito, ya sabes, Simon Cowel no ha hecho nada, es un parásito; ¿Qué sacan estas personas? Sólo son buenos para hacer dinero y esa debería ser suficiente recompensa si quieres tener éxito, quieres dedicar tu vida... y esto es simplemente jodido... hazlo pero no esperes que nosotros también te admiremos, y, sólo, ya sabes, y entonces serás el modelo para todos los demás a la vez, ya sabes, no deberíamos tener que preocuparnos por hacer dinero, todo, cada hora, hay días... ese es el tipo deprimente de hamburguesa de la realidad que se nos ha impuesto artificialmente, quiero decir... Si no podemos salir... Esta privatización del estrés se normaliza como, ya sabes, llenando de depresión a los jóvenes a los que les importa una mierda, ya sabes, como, ese es el hecho, que, esa es la idea.

Molt del que jo diria treball en el meu treball i he vist, les coses que no m'agraden fer... és una simple simulació de la productivitat burocràtica, simulació creada per la mena de gerents que, ja saps, el treball de les quals que fan, tipus paràsit de les institucions, un paràsit real, no tipus de, no "immigrants", no, ja saps, no les persones que reclamen el subsidi de desocupació, els paràsits reals de la nostra societat els molt alts ingressos que, ja saps, que propaguen tot això per a mantenir-nos en un estat de pànic, ansietat, individualisme competitiu radical, com els febles, per la qual cosa no podem actuar junts i guanyar una agència col·lectiva, ja saps, i així saps, la qual cosa queda de la gran mentida, la gran mentida ens ha estat venuda pel neoliberalisme... Si retires la seguretat de la gent traiem una espècie de seguretat social i de sobte... que som creatius, que aquest, aquesta deu de creativitat emergirà, *ok, que és el que passa si li lleves la seguretat a la gent si es posen com... Jo estava quan... Jo treballava pel meu compte, tota aquesta energia creativa va en "com puc fer diners", aquesta és l'energia de la societat, fa una cosa estúpida perquè la gent hagi de pensar, molt de temps, ja saps, i mira a tota aquesta gran gent que se suposa que hem d'admirar... Ara, i no sols s'ha inventat alguna cosa, Steve Jobs fins i tot *Bonin semblen ser un paràsit, ja saps, Simon Cowel no ha fet res, és un paràsit; Què treuen aquestes persones? Només són bons per a fer diners i aquesta hauria de ser suficient recompensa si vols tenir èxit, vols dedicar la teva vida... i això és simplement fotut... fes-ho però no esperis que nosaltres també t'adirem, i, només, ja saps, i llavors seràs el model per a tots els altres alhora, ja saps, no hauríem d'haver de preocupar-nos per fer diners, tot, cada hora, hi ha dies... aquest és el tipus depriment d'hamburguesa de la realitat que se'ns ha imposat artificialment, vull dir... Si no podem sortir... Aquesta privatització de l'estrès es normalitza com, ja saps, omplint de depressió als joves als quals els importa una merda, ja saps, com, aquest és el fet, que, aquesta és la idea.

Kintsugi is used when a person has a broken piece with value or if not with value, with feeling, then he can ask a person to do a kintsugi repair. It is a technique of turning a broken piece into a unique piece.

El kintsugi se usa cuando una persona tiene una pieza rota con valor o si no con valor, de sentimiento, entonces puede pedir a una persona que le haga una reparación de técnica kintsugi. Es una técnica de convertir una pieza rota en una pieza única.

El kintsugi s'utilitza quan una persona té una peça trencada amb valor o si no amb valor, de sentiment, llavors pot demanar a una persona que li faci una reparació de tècnica kintsugi. És una tècnica de convertir una peça trencada en una peça única.

STATEMENT

<Eye-framing> is a project of the curatorial team of Onmediation 7 in collaboration with La Capella that activates, expands and updates the existing contents in the digital archive of the Comunitat, a virtual space that connects the artists and curators who have participated in the 25 years of La Capella. The research processes developed in this project bring into play the notions of archive, community and future, intertwining with the discourses of the members of the Comunitat, imagining and making visible alternative stories articulated as mechanisms for building communities.

<Eye-framing> es un proyecto del equipo curatorial de Onmediation 7 en colaboración con La Capella que activa, expande y actualiza los contenidos existentes en el archivo digital de la Comunitat, un espacio virtual que indexa a lxs artistas y curadorxs que han participado en los 25 años de La Capella. Los procesos de investigación desarrollados en este proyecto ponen en juego las nociones de archivo, comunidad y futuro, entrelazándose con los discursos de los integrantes de la Comunitat, imaginando y visibilizando relatos alternos articulados como mecanismos constructores de comunidades.

<Eye-framing> és un projecte de l'equip curatorial de Onmediation 7 en col·laboració amb La Capella que activa, expandeix i actualitza els continguts existents en l'arxiu digital de la Comunitat, un espai virtual que indexa als/les artistes i curadorxs que han participat en els 25 anys de la Capella. Els processos de recerca desenvolupats en aquest projecte posen en joc les nocions d'arxiu, comunitat i futur, entrellaçant-se amb els discursos dels integrants de la Comunitat, imaginant i visibilitzant relats alterns articulats com a mecanismes constructors de comunitats.

Welcome to an audio journey that begins your tour in the artwork *Political Therapy* by Valentina Desideri, and covers questions related to the necessary cures in the physical and virtual community, and passing through different lectures offered by other members of the Community as Eloy Fernández Porta or Lluís Sabadell. At this time, of highly screen demanding, we turn to Valentina Desideri, Laura Fernández Zapata, Germina Bastardes Beltran, Zahira Dehn, Bella Araneda Ponts and Victoria Ellm voices to assess the questions thinking the present and future of our community.

Bienvenidas a un audioviaje que inicia su recorrido en la obra *Political Therapy* de Valentina Desideri y recorre cuestiones vinculadas a los cuidados necesarios para con una misma y la comunidades físicas y virtuales pasando por diferentes lecturas ofrecidas por otras integrantes de la Comunitat como Eloy Fernández Porta o Lluís Sabadell. En esta época

especialmente demandante de pantallas, recurrimos a las voces de la misma Valentina Desideri, Laura Fernández Zapata, Germina Bastardas Beltrán, Zahira Dehn, Bella Araneda Puentes y Victoria Ellm para señalar las cuestiones al pensar el presente y futuro de nuestra comunidad.

Benvingudes a un audioviaje que inicia el seu recorregut en l'obra *Political Therapy* de Valentin Desideri i recorre qüestions vinculades a les cures necessàries envers una mateixa i la comunitats físiques i virtuals passant per diferents lectures ofertes per altres integrants de la Comunitat com Eloy Fernández Porta o Lluís Sabadell. En aquesta època especialment demandant de pantalles, recorrem a les veus de la mateixa Valentina Desideri, Laura Fernández Zapata, Germina Bastardes Beltrán, Zahira Dehn, Bella Araneda Ponts i Victoria Ellm per a assenyalar les qüestions en pensar el present i futur de la nostra comunitat.

Dear Victoria, I like Lulu as a nickname for Valentina. People usually shorten my name into Vale. Vale, it's confusing when I'm in Spain, some of my friends now call me V, which I like, looks like the point of an arrow landing on the page when I read it, or the menacing V for Vendetta. It just feels more pointment. Perhaps because it is just one letter, pointy letter, long, followed by a single dot. You see, even letter stills, apparently inanimate signs in a paper, feel different. I mean, inanimate? how could something that sounds ever be considered inanimate? But what I mean is that our capacity to feel, to sense, to be together is not limited to the physical space we can share, or now not share. That exceeds whatever we constructed as the body, my body, myself, experience. I always wonder why imagination is, for example, not considered a sense. I'm not sure, I can also hope, at the moment I'm just laying long along ___ to death and ending and a beginning of some kind, so I just try to lie long, lie just under the polarities of nature and culture, virtual and physical, hope and despair. When I lay I can rest, I can linger and oscillate, I don't need those polarities, I can get lost and away from them and I can dream 'cause I anyway sleep when I lie down.

I had a very Hollywood live dream a few nights ago. I was Kevin Spacey and I was working in the IMAX, the imax was a kind of huge shopping center that corporations behold. Whoever enters becomes a kind of virtual body which complies and feels anguily. All moves and changes just through shifting your attention. In the dreams I'm simultaneously, also, the wife of Kevin Spacey, and I want to divorce him because he's increasingly becoming absent and weird since he started this job at the imax. Sometimes I would find him sleeping in the car in the night. He would sleep there because he was so eager to go back to his work that he wouldn't go out and take a shower. In the dream the whole world was the bind about these imax things. Some people told it was the future and that we should leave, other people would think that was incredibly devastating. Another___Kevin Spacey book criticizing, exposing the imax, but of course, the book that only existed a copy of the book was capped in a safe inside the imax. So in the dream I decided to investigate and use Kevin to get in and as I get inside the imax start to fly like a___ just by looking inside Kevin's eyes, and the eyes tasted so delicious, I forgot about the safe and the book. I get out and go back home, I'm a little disoriented at some point___at the corner of our house, shaking_____ A cat is just trembling and a lot of birds heads all over the floor. I

realize I accidentally brought the cat into the imax with us and the couple still there, probably dreaming of catching birds, behaving then, but what it came clear in that dream is that imax leave traces, the bodies that enter the imax duplicates___the multiplied effects and traces of the actions on the wall __ so much suffering and devastation , so in that moment of shock and depatrialization I wake up.

This was a weird Hollywood live dream but also strangely tautological. Kind of was about Hollywood itself, but also was about the material effects of the capture our imagination or perhaps was it just about refiguring our__ actually we are, so now it was failed the image different medium.___

I'm not sure why I'm telling you this, perhaps sharing what is happening to me, what kind of spaces are opening now, or what else becomes possible when taht___ material emotional ones. It is okey to be stopped and to be lost, more. Let's meet there.

Yours, Valentina

MEDITACIÓN INTERVENIDA

What is Reality? Is it what we can experience with our senses? Or is it something else? Something deeper? Consider it for a moment. Where was the chair you were sitting on before it was created? Where was a newborn before he/she came into this world? Just because we cannot see or touch something does not mean it doesn't exist, it simply means we can't experience it in our three dimension world at this moment. The same works through whatever you consider abundance: limitless love, amount of joy, optimus health or greater material possessions, just because you are not experiencing what you desire in this moment doesn't mean it can't exist for you. We live our lives primarily on the physical plane which includes everything that has form or substance, what we commonly refer to as matter. Some look at this physical realm and see lack, others see abundance. Some feel abundance, others feel unlimited, based on messages they may have received in the past. While we believe matter to reality we often view reality as changeless, yet matter and form continuously change. So, what then is reality? As we exist in the physical plane, we also live in the level of the mind. The mind is that part of us that perceives things, reasons and evaluates it. The mind is potential energy and because of this, can change our physical world simply by changing our thoughts and beliefs. Beyond the mind, at the deepest level con consciousness, resides the spirit. This is the part of us that is eternal, unchanging and imbued by pure, unlimited potential.

¿Qué es la realidad? ¿Es lo que podemos experimentar con nuestros sentidos? ¿O es algo más? ¿Algo más profundo? Considéralo por un momento. ¿Dónde estaba la silla en la que estabas sentado antes de que fuera creada? ¿Dónde estaba un/a recién nacidx antes de venir a este mundo? Sólo porque no podemos ver o tocar algo no significa que no exista, simplemente significa que no podemos experimentarlo en nuestro mundo tridimensional en este momento. Lo mismo fue ___ lo que consideras

abundancia: amor ilimitado, cantidad de alegría, salud óptima o mayores posesiones materiales, sólo porque no estés experimentando lo que deseas en este momento no significa que no pueda existir para ti. Vivimos nuestras vidas principalmente en el plano físico que incluye todo lo que tiene forma o sustancia, lo que comúnmente llamamos materia. Algunxs miran este plano físico y ven la falta/ausencia, otrxs ven la abundancia. Algunxs sienten abundancia, otrxs se sienten ilimitadxs, basados en los mensajes que pueden haber recibido en el pasado. Mientras que creemos que la materia es la realidad, a menudo la vemos como algo inmutable, sin embargo la materia y la forma cambian continuamente. Entonces, ¿qué es la realidad? Del mismo modo que existimos en el plano físico, también vivimos al nivel de la mente. La mente es la parte de nosotrxs que percibe las cosas, las razona y las evalúa. La mente es energía potencial y por eso puede cambiar nuestro mundo físico simplemente cambiando nuestros pensamientos y creencias. Más allá de la mente, en el nivel más profundo de la conciencia, reside el espíritu. Esta es la parte de nosotros que es eterna, invariable e imbuida por un potencial puro e ilimitado.

Què és la realitat? És el que podem experimentar amb els nostres sentits? O és una mica més? Una mica més profund? Considera-ho per un moment. On estava la cadira en la qual estaves assegut abans que fos creada? On estava una nounada abans de venir a aquest món? Només perquè no puguem veure o tocar alguna cosa no significa que no existeixi, simplement significa que no podem experimentar-ho en el nostre món tridimensional en aquest moment. El mateix va ser ___ el que consideres abundància: amor il·limitat, quantitat d'alegria, salut òptima o majors possessions materials, només perquè no estiguis experimentant el que desitges en aquest moment no significa que no pugui existir per a tu. Vivim les nostres vides principalment en el pla físic que inclou tot el que té forma o substància, la qual cosa comunament diem matèria. Alguns/nes miren aquest pla físic i veuen la falta, uns/nes altres veuen l'abundància. Alguns/nes senten abundància, uns/nes altres se senten il·limitats/des, basats en els missatges que poden haver rebut en el passat. Mentre que creiem que la matèria és la realitat, sovint la veiem com una cosa immutable, no obstant això la matèria i la forma canvien contínuament. Llavors, què és la realitat? Com existim en el pla físic, també vivim en el nivell de la ment. La ment és la part de nosaltres que percep les coses, les raona i les avalua. La ment és energia potencial i per això pot canviar el nostre món físic simplement canviant els nostres pensaments i creences. Més enllà de la ment, en el nivell més profund de la consciència, resideix l'esperit. Aquesta és la part de nosaltres que és eterna, invariable i imbuïda per un potencial pur i il·limitat.

You ask me about my interest in nature in the artwork of Lluís Sabadell. Lluís, among other artists and thinkers, has helped me to understand the neurotic relationship of our culture with nature. Capitalized in the 19th century by the disinherited songs of the Romantics in ours, for what one theorist has called the omnilandscapes, that is, the invasion of the landscape in all aspects of our life. The fact of the landscape supposes an artificial relationship with nature, a symptom of dispossession, a yearning for nature. Our culture was becoming more and more urban, the metropolis was expanding and at the same time the interiors were being populated by landscape paintings. What would our ancestors think if they could see us immersed in our forest baths, if they saw us embracing trees? Surely, they would find it as ridiculous and mysterious as it seemed to those peasants that Daumier illustrated to see a

plenairist painter painting an apple tree, which to them was so vulgar, because it was familiar. When humanity belonged to nature, it was not necessary to paint landscapes.

Me preguntas por mi interés en la naturaleza en el trabajo de Lluís Sabadell. Lluís entre otros artistas y pensadores me ha ayudado a entender la relación neurótica de nuestra cultura con la naturaleza. Capitonizada en el siglo XIX por los desheredados cánticos de los románticos en el nuestro, por lo que un teórico ha llamado el omnipaisaje, esto es, la invasión del paisaje en todos los aspectos de nuestra vida. El hecho del paisaje supone, en efecto, una relación artificiosa con la naturaleza, un síntoma de desposesión, anhelo de naturaleza. Nuestra cultura se hacía cada vez más urbanita, se extendían las metrópolis y al mismo tiempo los interiores se poblaban de cuadros de paisaje. ¿Qué pensarían nuestros ancestros si pudieran vernos enfrascados en nuestros baños de bosque, si nos vieran abrazando árboles? Seguramente, les parecería tan ridículo y misterioso como les parecía a aquellos campesinos que ilustró Daumier ver a un pintor plenairista pintando un manzano, aquello que para ellos era tan vulgar, por familiar. Cuando la humanidad pertenecía a la naturaleza, no era necesario pintar paisajes.

Em preguntes pel meu interès en la natura en el treball de Lluís Sabadell. Lluís entre altres artistes i pensadors m'ha ajudat a entendre la relació neuròtica de la nostra cultura amb la naturalesa. Capitonitzada en el segle XIX pels desheretats càntics dels romàntics en el nostre, per la qual cosa un teòric ha anomenat el omnipaisatge, això és, la invasió del paisatge en tots els aspectes de la nostra vida. El fet del paisatge suposa, en efecte, una relació artificiosa amb la naturalesa, un símptoma de desposesió, anhel de natura. La nostra cultura es feia cada vegada més urbanita, s'estenien les metròpolis i al mateix temps els interiors es poblaven de quadres de paisatge. Què pensarien els nostres ancestres si poguessin veure'ns embardissats en els nostres banys de bosc, si ens veiessin abraçant a arbres? Segurament, els semblaria tan ridícul i misteriós com els semblava a aquells pagesos que va il·lustrar Daumier veure a un pintor plenairista pintant una pomera, allò que per a ells era tan vulgar, per familiar. Quan la humanitat pertanyia a la naturalesa, no era necessari pintar paisatges.

Why feeding a monster that is terrifying and seductive, that already suffers from obesity?

¿Para qué alimentar un monstruo que me aterra y me seduce, que ya sufre de obesidad?

Per a què alimentar un monstre que m'aterreix i em sedueix, que ja sofreix d'obesitat?

Maybe my headaches come from feeling that I don't belong here. From enduring a contradiction, from sitting day after day in front of a window that looks out on the blind side of a building, a big yellow stain, and feeling that this is not the life I want, and finding myself at every slip with my gaze lost in the green that looks out on this forest of antennae and trying to convince myself that being in here is what suits me best.

Quizás mis jaquecas vengas de sentir que no pertenezco aquí. De soportar una contradicción, de estar sentada día tras días frente a una ventana que da al lateral ciego de un edificio, una gran mancha amarilla y sentir que no es esta la vida que deseo y

encontrarme a cada descuido con la mirada perdida en el verde que asoma más allá de este bosque de antenas y tratar de convencerme de que estar aquí dentro es lo que más me conviene.

Potser els meus mals de cap venen de sentir que no pertanyo aquí. De suportar una contradicció, d'estar asseguda dia després de dies enfront d'una finestra que dóna al lateral cec d'un edifici, una gran taca groga i sentir que no és aquesta la vida que desitjo i trobar-me a cada descuit amb la mirada perduda en el verd que apunta més enllà d'aquest bosc d'antenes i tractar de convèncer-me que ser aquí dins és el que més em convé.

I remember Laia Estruch when, during a conference at the CCCB, she reflected on the paradox of making an artwork for La Capella that spoke about disappearing vs. the almost imperative need to make oneself visible in the public sphere in order to remain doing which interested her. On the other hand, I understand Tarkovski's phrase "art exists because the world is not perfect" as a synthesis of what the artistic space allows; to generate a freer dialogue, of interdisciplinary connections on issues of any field, with the capacity to build and generate change. For this reason, issues of this type are today constantly bringing together thinkers, creators and experts from all disciplines in search of connections and intersections that allow us to move forward in a more responsible, ethical, sustainable and healthy way. And only through constancy, resistance, insistence and reformulation we will reach new paths that will improve the current one.

Recuerdo a Laia Estruch cuando durante una conferencia en el CCCB reflexionaba sobre la paradoja que le supuso hacer una obra para La Capella que hablaba sobre desaparecer frente a la necesidad casi imperativa de visibilizarse en la esfera pública para poder permanecer haciendo aquello que le interesa. Por otro lado, entiendo aquella frase de Tarkovski "el arte existe porque el mundo no es perfecto" como síntesis de lo que el espacio artístico permite; generar un diálogo más libre, de conexiones interdisciplinarias sobre cuestiones de cualquier ámbito, con capacidad para construir y generar cambio. Por ello, cuestiones de este tipo están hoy reuniendo constantemente a pensadoras, creadoras y expertas de todas las disciplinas buscando conexiones e intersecciones que nos permitan avanzar de forma más responsable, ética, sostenible, saludable. Y solo a través de la constancia, resistencia, insistencia y reformulación llegaremos a nuevos caminos que mejoren el actual.

Record a Laia Estruch quan durant una conferència en el CCCB reflexionava entorn la paradoxa que li va suposar fer una obra per a la Capella que parlava sobre desaparèixer enfront de la necessitat gairebé imperativa de visibilitzar-se en l'esfera pública per a poder romandre fent aquells que li interessa. D'altra banda, entenc aquella frase de Tarkovski "l'art existeix perquè el món no és perfecte" com a síntesi del que l'espai artístic permet; generar un diàleg més lliure, de connexions interdisciplinàries sobre qüestions de qualsevol àmbit, amb capacitat per a construir i generar canvi. Per això, qüestions d'aquest tipus estan avui reunint constantment pensadores, creadores i expertes de totes les disciplines buscant connexions i interseccions que ens permetin avançar de forma més responsable, ètica, sostenible,

saludable. I només a través de la constància, resistència, insistència i reformulació arribarem a nous camins que millorin l'actual.

Through his artistic and essayistic practice, Lluís talks to me about a more authentic, more earthly, less extraterrestrial life, on the fringe of this unusual abstraction in which we are all absorbed and all represented.

Somewhere, Sabadell talks about the etymology of the term "man" and explains that it comes from "humus", that is, earth, fertile and fruitful slime... But at some point this biotic foundation was lost, along the path of History, man became *res-cogitans* and the world *res-extensa*, they no longer belonged, they were opposites, otherness, and began the ignorance, the disaffection, the lack of empathy, the master-slave dialectic that will lead us to ecological disaster. To be human is to be earth, and to be dehumanized is to be banished, says Lluís. We are exiles. The body, contact with the earth, these are the bodyscapes of Sabadell.

Perejaume says that the notion of landscape expresses an artificial relationship with the environment, pronographic, as a purely voyeuristic relationship, lack of physical contact, real, that is, satisfactorily territorial. There is something here that reminds me of your aversion to virtual healings, Victoria.

Mediante su práctica artística y ensayística, Lluís me habla de una vida más auténtica, más terrenal, menos extraterrestre, al margen de esta insólita abstracción en la que estamos todas absortas y todas representando.

En algún lugar Sabadell habla de la etimología del término "hombre" y explica que proviene de "humus", esto es, tierra, légamo fecundo y fecundante-nutricio...pero en algún momento se perdió, por el camino de la Historia este fundamento biótico, el hombre pasó a ser *res cogitans* y el mundo *res extensa*, ya no se pertenecían, eran opuestos, otredades, y empezó el desconocimiento, la desafección,al falta de empatía, al dialéctica amo-esclavo que nos conducirá al desastre ecológico. Ser humano es ser tierra y deshumanizarse es desterrarse, dice Lluís. Somos unos desterrados. El cuerpo, contacto con la tierra, estos son los bodyscapes de Sabadell.

Dice Perejaume que la noción de paisaje expresa una relación artificiosa con el entorno, pronográfica, en tanto que relación puramente voyeurística, falta de contacto físico, real, esto es, satisfactoriamente territorial. Algo hay aquí que me recuerda a tu reparo con los virtual healings, Victoria.

Mitjançant la seva pràctica artística i assagística, Lluís em parla d'una vida més autèntica, més terrenal, menys extraterrestre, al marge d'aquesta insòlita abstracció en la qual estem totes absortes i totes representant.

En algun lloc Sabadell parla de l'etimologia del terme "home" i explica que prové de "humus", això és, terra, llacor fecunda i fecundant-nutrici...però en algun moment es va perdre, pel camí de la Història aquest fonament biòtic, l'home va passar a ser cap de bestiar-cogitans i el món cap de bestiar-extens, ja no es pertanyien, eren oposats, otredades, i va començar el desconeixement, la desafecció,al falta d'empatia, al dialèctica

amo-esclau que ens conduirà al desastre ecològic. Ésser humà és ser terra i deshumanitzar-se és bandejar-se, diu Lluís. Som uns bandejats. El cos, contacte amb la terra, aquests són els bodyscapes de Sabadell.

Diu Perejaume que la noció de paisatge expressa una relació artificial amb l'entorn, pronogràfica, com a relació purament voyeurística, falta de contacte físic, real, això és, satisfactòriament territorial. Alguna cosa hi ha aquí que em recorda a la teva objecció amb els virtual healings, Victoria.

I long, I long for physical presence, care, contact, sensitivity, commitment in the present. Will Reiki be the future of medicine now that we cannot touch each other without screens? Screens make me more uncomfortable... I have no access to anything else. Then, what?

Anhelo, anhelo presencia física, cuidados, contacto, sensibilidad, compromiso en el presente. ¿Será el reiki el futuro de la medicina ahora que no nos podemos tocar sin pantallas de por medio? Las pantallas me provocan un mayor malestar... No tengo acceso a más. Entonces, ¿qué?

Anhel, anhelo presència física, cures, contacte, sensibilitat, compromís en el present. Serà el reiki el futur de la medicina ara que no ens podem tocar sense pantalles pel mig? Les pantalles em provoquen un major malestar... No tinc accés a més. Llavors, què?

You comment that when humanity belonged to nature it was not necessary to paint landscapes...beautiful, I don't know if I agree, I must meditate on it. If you can go habitually to the mountain you are lucky. I'll share with you that I have some misgivings about the unconditional love of pure life, of course, I'm a lover of open spaces, free of bits, full of wind, fog and earth, who isn't? Every day I dream of living in the mountains, or by the sea, in a house, with a little garden, a little donkey and a goat, but I also know that when I have spent long periods of disconnection, the anxiety that seems to be part of my DNA remains, and on those occasions it appears precisely because of that "so far away" that I longed for. I think it must be because I was born in the city and for me, that is my habitat. The other can be it, but I accommodate myself in the trash, in the quantity of inputs that distance me from the existential crises that appear with an airy mind.

Comentas que cuando la humanidad pertenecía a la naturaleza no era necesario pintar paisajes...hermoso, no sé si estoy de acuerdo, debo meditarlo. Si puedes ir habitualmente a la montaña eres una afortunada. Compartiré contigo que me produce cierto recelo el amor incondicional a la vida pura, por supuesto, soy amante de los espacios abiertos, liberados de bits, llenos de viento, niebla y tierra, ¿quién no? pero creo que a veces tendemos a idealizarlos, en fin... Todos los días sueño con vivir en la montaña, o frente al mar, en una casa, con un huertito, un burrito y una cabra, pero sé también que cuando he pasado largos periodos de desconexión, la ansiedad, que parece formar parte de mi ADN, permanece, y en esas ocasiones aparece justamente, por ese "tan lejos" que anhelaba. Pienso que debe ser porque he nacido en la ciudad y para mí, ese es mi hábitat. El otro puede serlo, pero me acomodo en lo trash, en la cantidad de inputs que me alejan de las crisis existenciales que aparecen con la mente aireada.

Comentes que quan la humanitat pertanyia a la naturalesa no era necessari pintar paisatges...bell, no sé si estic d'acord, haig de meditar-ho. Si pots anar habitualment a la muntanya ets una afortunada. Compartiré amb tu que em produeix cert recel l'amor incondicional a la vida pura, per descomptat, sóc amant dels espais oberts, alliberats de bits, plens de vent, boira i terra, qui no? però crec que a vegades tendim a idealitzar-los, en fi... Tots els dies somio amb viure a la muntanya, o enfront de la mar, en una casa, amb un hortet, un asse i una cabra, però sé també que quan he passat llargs períodes de desconexió, l'ansietat, que sembla formar part del meu adn, roman, i en aquestes ocasions apareix justament, per aquest "tan lluny" que anhelava. Penso que ha de ser perquè he nascut a la ciutat i per a mi, aquest és el meu hàbitat. L'altre pot ser-ho, però m'acomodo en el trash, en la quantitat d'inputs que m'allunyen de les crisis existencials que apareixen amb la ment airejada.

Forced to make video calls as the only way to get in touch with someone, it only reminds me that the distance from the center of the screen to the camera will always block me from looking into your eyes.

"Talking about waking up when you're finally so well asleep".

Obligada a las videollamadas como única manera de entrar en contacto con alguien no hace sino recordarme que la distancia que hay del centro de la pantalla a la cámara me impedirá siempre mirarte a los ojos.

"Hablar de despertarse cuando por fin se está tan bien así dormido".

Obligada a les videotrucades com a única manera d'entrar en contacte amb algú no fa sinó recordar-me que la distància que hi ha del centre de la pantalla a la cambra m'impedirà sempre mirar-te als ulls.

"Parlar de despertar-se quan per fi s'està tan bé així adormit".

It's time to release the mantra, please bring your awareness back into your body. Take a moment to rest inhaling and exhaling slowly and deeply. When you feel ready, gently, open your eyes. As you continue with your day, carry the sense of abundance with you, reminding yourself today's reminding thought: "today I focus on what I want to attract into my life".

Es hora de liberar el mantra, por favor, devuelve tu conciencia a tu cuerpo. Tómame un momento para descansar inhalando y exhalando lenta y profundamente. Cuando te sientas listx, suavemente, abre los ojos. A medida que continúes con tu día, lleva contigo la sensación de abundancia, recordándote el pensamiento recordatorio de hoy: "hoy me concentro en lo que quiero atraer a mi vida".

És hora d'alliberar el mantra, si us plau, retorna la teva consciència al teu cos. Prengui's un moment per a descansar inhalant i exhalant lenta i profundament. Quan et sentis llest/a, suaument, obre els ulls. A mesura que continuïs amb el teu dia, porta amb tu la sensació

d'abundància, recordant-te el pensament recordatori d'avui: "avui em concentro en el que vull atreure a la meva vida".

POLITICAL THERAPY

Tune in with your partner's breathing. Follow your intuitions. Imagine your hands touching the inside of your partner's body. Just put your hand somewhere. Start from the extremities and move towards the centre of your partner's body. Keep yourself in a state of not knowing what it is you are doing. Be aware of your own sensations and find there clues to go on. Don't stress about time. Indulge in the imagination of what your hands can do. Clean the inside of your partner's body. Give unconditional love to your partner. Picture white energy entering from your skull, through your centre, through your hands into your partner's body. Pass your hands a centimetre away from your partner's body and notice the shifts of temperature. Set the clear intention of healing. Get away from the conventions of the usual economy of attention. Leave time for observation. Keep your spine long and the back of your neck open and relaxed. Forget meaning and interpretations. Forget symmetry. Observe your own desire. Become aware of your own energy in the centre of your body,. While touching your partner. Bring awareness on the same body part on your own body. Redistribute energy along your partner's body. Become aware of the way you make decisions. Relax your whole body and become a channel of energy. Be curious about what you observe without judging it. Relax to the point that you might be falling asleep. Perform giving therapy, match with your touch any pulses or vibration you can feel in you partner's body. Observe your own breathing. Form a feedbacking loop of sensation with your partner. Enhance what is already happening. Stay open and maintain a soft gaze on your partner's body.

TERAPIA POLÍTICA

Sintoniza con la respiración de su pareja. Sigue tus intuiciones. Imagina que tus manos tocan el interior del cuerpo de tu pareja. Pon tu mano en algún lugar. Empieza por las extremidades y muévete hacia el centro del cuerpo de tu pareja. Mantente en un estado de no saber qué es lo que estás haciendo. Sé consciente de tus propias sensaciones y encuentra allí pistas para continuar. No te estreses por el tiempo. Déjate llevar por la imaginación de lo que tus manos pueden hacer. Limpia el interior del cuerpo de tu pareja. Dale amor incondicional a tu pareja. Imagina la energía blanca entrando desde tu cráneo, a través de tu centro, a través de tus manos en el cuerpo de tu pareja. Pasa tus manos a un centímetro del cuerpo de tu pareja y nota los cambios de temperatura. Establece la clara intención de sanar. Aléjate de las convenciones de la economía de atención habitual. Deja tiempo para la observación. Mantén tu columna vertebral larga y la nuca abierta y relajada. Olvida el significado y las interpretaciones. Olvida la simetría. Observa tu propio deseo. Toma conciencia de tu propia energía en el centro de tu cuerpo, mientras tocas a tu pareja. Toma

conciencia de la misma parte del cuerpo en tu propio cuerpo. Redistribuye la energía a lo largo del cuerpo de tu pareja. Toma conciencia de la forma en que tomas decisiones. Relaja todo tu cuerpo y conviértete en un canal de energía. Siente curiosidad por lo que observas sin juzgarlo. Relájate hasta el punto de que puedas quedarte dormido. Realiza una terapia. Iguala con tu tacto cualquier pulso o vibración que puedas sentir en el cuerpo de tu pareja. Observa tu propia respiración. Forma un bucle de retroalimentación de sensaciones con tu pareja. Mejora lo que ya está sucediendo. Permanece abierto y mantén una mirada suave en el cuerpo de tu pareja.

TERÀPIA POLÍTICA

Sintonitza amb la respiració de la seva parella. Segueix les teves intuïcions. Imagina que les teves mans toquen l'interior del cos de la teva parella. Posa la teva mà en algun lloc. Comença per les extremitats i mou-te cap al centre del cos de la teva parella. Mantente en un estat de no saber què és el que estàs fent. Sé conscient de les teves pròpies sensacions i troba allà pistes per a continuar. No t'estressis pel temps. Deixa't portar per la imaginació del que les teves mans poden fer. Neteja l'interior del cos de la teva parella. Dóna-li amor incondicional a la teva parella. Imagina l'energia blanca entrant des del teu crani, a través del teu centre, a través de les teves mans en el cos de la teva parella. Passa les teves mans a un centímetre del cos de la teva parella i nota els canvis de temperatura. Estableix la clara intenció de sanar. Allunya't de les convencions de l'economia d'atenció habitual. Deixa temps per a l'observació. Mantingues la teva columna vertebral llarga i el clatell obert i relaxat. Oblida el significat i les interpretacions. Oblida la simetria. Observa el teu propi desig. Pren consciència de la teva pròpia energia en el centre del teu cos, mentre toques a la teva parella. Pren consciència de la mateixa part del cos en el teu propi cos. Redistribueix l'energia al llarg del cos de la teva parella. Pren consciència de la forma en què prens decisions. Relaxa tot el teu cos i converteix-te en un canal d'energia. Sent curiositat pel que observes sense jutjar-lo. Relaxa't fins al punt que puguis quedar-te adormit. Realitza una teràpia. Iguala amb el teu tacte qualsevol pols o vibració que puguis sentir en el cos de la teva parella. Observa la teva pròpia respiració. Forma un bucle de retroalimentació de sensacions amb la teva parella. Millora el que ja està succeint. Roman obert i mantingues una mirada suau en el cos de la teva parella.

SUICIDE MACHINE

Faster, Safer, Smarter, Better Tired of your Social Network? Liberate your newbie friends with a Web2.0 suicide! This machine lets you delete all your energy sucking social-networking profiles, kill your fake virtual friends, and completely do away with your Web2.0 alterego. The machine is just a metaphor for the website which moddr_ is hosting; the belly of the beast where the web2.0 suicide scripts are maintained. Our service currently runs with Facebook, Myspace, Twitter and LinkedIn! Commit NOW!. Feel free like a real bird again and untwitter yourself.

MÁQUINA DE SUICIDIO

Más rápido, más seguro, más inteligente, ¿cansado de tu red social? ¡Libera a tus amigos novatos con un suicidio Web2.0! Esta máquina te permite borrar todos los perfiles de redes sociales que te chupan la energía, matar a tus falsos amigos virtuales y eliminar por completo tu alter ego de la Web2.0. La máquina es sólo una metáfora del sitio web que moddr_ está alojando; el vientre de la bestia donde se mantienen los guiones del suicidio de la Web2.0. Nuestro servicio actualmente funciona con Facebook, Myspace, Twitter y LinkedIn! ¡Comprométete ahora! Siéntete libre como un pájaro de verdad otra vez y destácate.

MÀQUINA DE SUÏCIDI

Més ràpid, més segur, més intel·ligent, més cansat de la seva xarxa social? Allibera els teus amics novençans amb un suïcidi Web2.0! Aquesta màquina et permet esborrar tots els perfils de xarxes socials que et xuclen l'energia, matar als teus falsos amics virtuals i eliminar per complet el teu alter ego de la Web2.0. La màquina és només una metàfora del lloc web que moddr_ està allotjant; el ventre de la bèstia on es mantenen els guions del suïcidi de la Web2.0. El nostre servei actualment funciona amb Facebook, Myspace, Twitter i LinkedIn! Compromet-te't ara! Sent lliure com un ocell de veritat una altra vegada i destaca't.

AFFECTIVE MEDIATION

For Germina, Victoria and whoever wants to listen to me:

I have lost a couple of senses these days and I feel life sadder. It said that when you lose one, the others become more acute, but this has not happened to me. I'm not a superwoman (yet). Above all, I miss my own smell. My smell and taste of salt and beach sand. My grief makes me perceive the loss that exists in mediated communication, at a distance, which has already become the daily tonic. How can we communicate without smelling the one who is speaking to us? Communication technologies strip us of our most animal-like abilities. "You have the same senses as my laptop (sight, hearing and touch)," joked a dear friend. And it's true, I have machine-like limits: I can't smell and I can't taste. I have the same limits as online love.

Communication, verbal and non-verbal, affinities and care... are some of the binding elements of affective relationships. A community can be understood as a set of links between individuals whose common interest is the preservation of the community itself. The care among its members is that requirement that allows making the community livable and preserving it in this way. However, nowadays, communities are undergoing a constant virtualization - aggravated by social distance - and the way of understanding care and communication is moving towards new corporeities, because there is always a body, even on the Internet. These latest updates in care are: online therapies, 'self-care' provided by ASMR videos, Youtube-led meditations, cyber-vermouths, public streaming confessionals...and a host of other similar ones you can imagine. What happens when the only possibility to care for ourselves in

community goes through digital channels, and we are left with only three senses for each other?

"The medium is the message," McLuhan said. The medium is not innocent and presents a toll to stay connected on the digital highway of relationship catalogs. Eloy Fernández Porta develops a very interesting concept relating the problems of the medium with the deposit of care responsibilities in the hands of third parties. "The empire of affective mediation is the set of technologies, channels and projection instruments that necessarily contribute to establish and consolidate an emotional bond, granting it symbolic consistency and social significance". That is to say,

(1) the empire, a limited extension that does not have central control although it does have local forms of control and in which every individual is involved. With this term we want to indicate the sociological orientation of this perspective to differentiate it from the romantic conceptions of desire represented by the title-idea "*The realm of the senses*". This does not mean that the relational order we describe is devoid of feeling or meaningless, but rather that in it the physical and intellectual outflows are determined by the meditative networks and refer to them as guarantors of truth.

(2) Of affective mediation. In each historical period the domain of personal relationships has been subordinated to a discipline of knowledge. In the classical era this discipline was ethics, in modern times psychology, and in our times the media theory. Personal relationships are a subset of Media Theory insofar as it delimits, explains and sanctions the repertoire of possible behaviors. This discipline absorbs and incorporates the qualities of the other two. The individual use of the media is now considered the real reference of psychology, for example, the attitude with which comments in a blog are answered and the foundation of ethics, in the dynamics of reciprocity between bloggers, cross-mentions, hyperlinks, inclusion in the favorites bar, etc.

(3) It is the set of technologies, channels, that is to say ways of transmission that can be elaborated with copper wire, with pixels or with meat, since the human beings are also channels. In this conception, the destiny of man is to become the medium, that is, the tendency to behave as a mediator or metamediador and to contemplate that attitude as significant of the present times and as a correct form of relationships. In turn, the experience of personal relationship, ideally as a story with successive episodes, encounter, attraction, council, etc. is segmented in such a way that each medium takes charge of a particular phase.

(4) Projection instruments. Any instance that projects the individual beyond real time and places him/her in the virtual era, in the afterpop era, the spectacular projection happens in the confluence and tension between the general politics of the media and the micro politics of the metamedias. In this context the affective life becomes a variable between these two modalities.

(5) that necessarily contribute. The collaboration of Media in the construction of affect is not purely ancillary, but informs and constitutes the link and forms part of it. The subjects of the empire of affective mediation perceive the most constitutive factor of

our bonds as auxiliary. If, as psychoanalysis has pointed out, every form of affective affection is displaced or delocalized, in our days the most characteristic displacement consists in attributing to people the qualities proper to the means and vice versa.

(6) To establish and consolidate an emotional bond. An emotional bond is a type of relationship that at a psychological level is formulated and experienced as if it were an affective contract between two natural persons, although, at a socio-political level, it is in reality: a) A three-way relationship between two subjects and an institution. b) A bond between a natural person and a legal person (institution, company, corporation). c) A financial agreement with the language and procedures of private life. d) Any possible combination of the preceding factors.

(7) Giving it symbolic consistency. A symbolic consistency relationship when it stops being a private "invisible" deal and becomes operative in the public space with the following elements: a) A technical means or combination of means that organize and legitimize it. b) A relational routine guided by the competent use of them. c) An external gaze that verifies and recognizes the validity of that link, in this context, the presential dimension of a relationship, its physical space functioning is usually understood as an informal and preparatory space. The "raw relationship", so to speak.

(7) Social significance. A mediated link is revealed as socially significant insofar as it explicitly incorporates the dynamics of mediation as a political and constitutive factor of the relationship. This idea presupposes that every personal relationship assumes in its internal functioning, to a greater or lesser extent, a characteristic political factor, which becomes an element of bonding and negotiation. Thus, if we consider that "the proper thing" of our time is the consolidation of the parliamentary democratic system and its egalitarian "ethos", then the couple's relationship should be conceived first of all as the "true" realization of that social ideal in the private sphere, according to the thesis of Anthony Giddens, who calls this relational phenomenon "confluent love". If we consider that the most relevant political factor is the dispute for gender identity determined by biotechnologies and pharmacotechnologies, then the relationship is formulated as the space where those conditionings are negotiated and "liberated" - what, following Preciado, we could call "counter-sexual relationship". We shall defend here a different thesis, although not one that is opposed to the previous ones, and we shall say that the most decisive political factor of the present time is the struggle between the media and the post-media culture, which are "carriers" of the preceding political conceptions and of so many others, in such a way that a private relationship acquires social significance insofar as it transfers to its bosom that condition of the epoch while assuming it as an adequate form, staging it, dramatizing it, appropriating its symbolic value and settling in it its own internal values.

"In the world of consumption in its hyper-consumerist phase"... says one of the first lines of *€ros. La superproducción de los afectos*, by Fernández Porta (2010), In the world of consumption in its hyper-consumerist phase capitalism has swallowed everything, to the point of transforming human interactions into exchange value. The relationship acquires the characteristics of an institution, and, consequently, uses the language of the market to negotiate its care, as well as ceding responsibility for the

searching and maintenance of affects in professional hands. In other words, the success or failure of the relationship always depends on third parties. We could attribute to Facebook the responsibility of keeping our communities alive, as well as we would say it also about the couple therapies, about the applications to flirt or about the discotheques for singles.

Therefore, as human relationships become an economic asset and the value of a person is measured in inventories of affinities, the figure of mediator or manager of these affinities becomes relevant. At the moment in which the messages and the channel are modified and dominated in favor of corporate interests, the problem explodes. The mediation of the care of our virtual communities is not something intrinsically vile, since the communicative potentialities increase exponentially. It is when the messages and the affections issued through those channels are commodified, that is, we and our need for care and affection are exploited by companies whose interests are very different from the welfare of the community.

In a context where human interactions become economic value and the channels through which they are mediated and cared for are under suspicion, what happens to the 'community'? How can we build virtual networks that allow us to relate without the interference of the mechanics of technocapitalist power? "How can we keep together a community formed by a list of names," asks Victoria in a letter to Germina.

MEDIACIÓN AFECTIVA

Para Germina, Victoria y quien quiera escucharme:

He perdido un par de sentidos estos días y siento la vida más triste. Dicen que cuando pierdes uno, se agudizan los otros, pero a mí no me ha pasado. No soy una supermujer (aún). Sobre todo, echo de menos mi propio olor. Mi olor y mi gusto a sal y arena de playa. Mi duelo me hace pensar en la pérdida existente en la comunicación mediada, a distancia, que ya se ha convertido en la tónica diaria. ¿Cómo podemos comunicarnos sin oler a quien nos habla? Las tecnologías de la comunicación nos despojan de nuestras habilidades más animales. "Tienes los mismos sentidos que mi portátil (vista, oído y tacto)", bromeaba una querida amiga. Y es cierto, tengo límites similares a los de una máquina: No puedo oler ni puedo saborear. Tengo los mismos límites que el amor online.

La comunicación, verbal y no verbal, las afinidades, los cuidados... son algunos elementos aglutinantes de las relaciones afectivas. Una comunidad se puede entender como un conjunto de enlaces entre individuos cuyo interés común es la preservación de la propia comunidad. El cuidado entre sus miembros es aquel requisito que permite hacer la comunidad habitable y conservarla de esta forma. No obstante, hoy en día, las comunidades están sufriendo una constante virtualización –agravada por la distancia social– y la forma de entender el cuidado y la comunicación se desplaza hacia nuevas corporeidades, porque siempre hay un cuerpo, incluso en Internet. Estas últimas actualizaciones del cuidado son: las

terapias online, los 'auto'cuidados proporcionados por videos ASMR, las meditaciones guiadas por Youtube, los vermutos cibernéticos, los confesionarios en streaming público...Y un sinfín de similares que os podéis imaginar. ¿Qué sucede cuando la única posibilidad de cuidarnos en comunidad pasa por canales digitales, y sólo nos quedamos con tres sentidos para el otro?

“El medio es el mensaje”, decía McLuhan. El medio no es inocente y presenta un peaje para seguir conectados en la autopista digital de los catálogos de afectos. Eloy Fernández Porta desarrolla un concepto muy interesante relacionando las problemáticas del medio con el depósito general de las responsabilidades del cuidado en manos de terceros. Definición: “El imperio de la mediación afectiva es el conjunto de tecnologías, canales e instrumentos de proyección que contribuyen necesariamente a establecer y consolidar un vínculo emocional, otorgándole consistencia simbólica y significación social”. Es decir,

(1) el imperio: extensión limitada que no tiene control central aunque sí formas de control locales y en la que todo individuo está implicado. Con este término queremos indicar la orientación sociologista de esta perspectiva para diferenciarla de las concepciones románticas del deseo representadas por el título-idea “el imperio de los sentidos”. No quiere ello decir que el orden relacional que describimos no tenga sentimientos o que carezca de significado, sino que en él las efusiones físicas e intelectuales están determinadas por las redes mediáticas y se remiten a ellas como garante de verdad.

(2) De la mediación afectiva. En cada época histórica el dominio de las relaciones personales ha estado supeditado a una disciplina de conocimiento. En la época clásica esa disciplina era la ética, en la moderna la psicología, en nuestros tiempos, la teoría de los medios. Las relaciones personales son un subconjunto de la Teoría de los Medios en la medida en que esta delimita, explica y sanciona el repertorio de los comportamientos posibles. Esta disciplina absorbe e incorpora las cualidades de las otras dos. El uso individual de los medios pasa a ser considerado el referente real de la psicología, por ejemplo, la actitud con la que se responden los comentarios en un blog y el fundamento de la ética, en la dinámica de reciprocidad entre blogueros, menciones cruzadas, hipervínculos, inclusión en la barra de favoritos, etcétera.

(3) El conjunto de tecnologías, canales, es decir, vías de transmisión que pueden ser elaboradas con hilo de cobre, con píxeles o con carne, puesto que los seres humanos son también canales. En esta concepción el destino del hombre es el devenir medio, es decir, la tendencia a comportarse como mediador o metamediador y a contemplar esa actitud como significativa de los tiempos actuales y como forma correcta de relaciones. A su vez, la experiencia de la relación personal, idealmente como un relato con episodios sucesivos, encuentro, atracción, concilio, etcétera es segmentada de tal manera que cada medio se hace cargo de una fase particular.

(4) Instrumentos de proyección. Cualquier instancia que proyecte al individuo más allá del tiempo real y lo sitúe en la era virtual. En la era afterpop, la proyección espectacular sucede en la confluencia y tensión entre la política general de los media

y la micropolítica de los metamedios. En este contexto la vida afectiva se convierte en una variable entre esas dos modalidades.

(5) que contribuyen necesariamente. La colaboración de los medios en la construcción del afecto no es puramente ancilar, si no que informa y constituye el vínculo y forma parte de él. Los súbditos del imperio de la mediación afectiva percibimos como auxiliar el factor más constitutivo de nuestro vínculos. Si, como señaló el psicoanálisis, toda forma de afecto de afecto es desplazada o deslocalizada, en nuestros días el desplazamiento más característico consiste en atribuir a las personas las cualidades propias de los medios y viceversa.

(6) a establecer y consolidar un vínculo emocional. Un vínculo emocional es un tipo de relación que a nivel psicológico se formula y se experimenta como si se tratara de un contrato afectivo de dos personas físicas, si bien, a nivel sociopolítico, es en realidad: a) Una relación a tres bandas entre dos sujetos y una institución. b) Un vínculo entre una persona física y una persona jurídica (institución, empresa, corporación). c) Un acuerdo financiero con el lenguaje y los procedimientos propios de la vida privada. d) Cualquier combinación posible de los factores precedentes .

(7) Otorgándole consistencia simbólica. Una relación adquiere consistencia simbólica cuando deja de ser un trato privado “invisible” y pasa a ser operativa en el espacio público con los elementos siguientes: a) Un medio técnico o combinación de medios que la organizan y legitiman. b) Una rutina relacional pautada por el uso competente de los mismos. c) Una mirada exterior que comprueba y reconoce la validez de ese vínculo, en este contexto, la dimensión presencial de una relación, su funcionamiento espacio físico suele entenderse como un espacio informal y preparatorio. La “relación en bruto”, por así decir.

Significación social. Un vínculo mediado se revela como socialmente significativo en tanto en cuanto incorpora de manera explícita las dinámicas de la mediación como factor político y constitutivo de la relación. Esta idea presupone que toda relación personal asume en su funcionamiento interno, en mayor o menor medida, un factor político característico, que se convierte en un elemento de ligazón y de negociación. Así, si consideramos que “lo propio” de nuestra época es la consolidación del sistema democrático parlamentario y su “ethos” igualitarista, entonces la relación de pareja deberá ser concebida en primer lugar como la realización “verdadera” de ese ideal social en el ámbito privado, según la tesis de Anthony Giddens, quien llama “amor confluyente” a ese fenómeno relacional. Si consideramos que el factor político más relevante es la disputa por la identidad de género determinada por las biotecnologías y farmacotécnicas, entonces la relación se formula como el espacio donde esos condicionamientos son negociados y “liberados” - lo que, siguiendo a Preciado, podríamos llamar “relación contra-sexual”. Defenderemos aquí una tesis diferente, aunque no contrapuesta a las anteriores, y diremos que el factor político más determinante de la actualidad es la lucha entre la cultura mediática y la posmediática, que son “portadoras” de las concepciones políticas precedentes y de otras tantas, de tal modo que una relación privada adquiere significado social en la medida en que traslada a su seno esa condición de la época a la vez que la asume

como forma adecuada, escenificándola, dramatizándola, apropiándose de su valor simbólico y dirimiendo en ella sus propios valores internos.

“En el mundo del consumo en su fase hiperconsumista”... dice una de las primeras líneas de €ros. *La superproducción de los afectos*, de Fernández Porta (2010), En el mundo del consumo en su fase hiperconsumista el capitalismo lo ha engullido todo, hasta el punto de transformar las interacciones humanas en valor de cambio. La relación adquiere características de institución, y, en consecuencia, utiliza el lenguaje propio del mercado para negociar sus cuidados, además de ceder la responsabilidad de la búsqueda y mantenimiento de los afectos en manos profesionales. Es decir, el éxito o fracaso de la relación siempre dependen de terceros. Podríamos atribuir a Facebook la responsabilidad de mantener nuestras comunidades vivas, así como lo diríamos también de las terapias de las terapias de pareja, de las aplicaciones para ligar o de las discotecas para singles.

Por lo tanto, a medida que las relaciones humanas se convierten en un activo económico y el valor de una persona se mide en inventarios de afinidades, la figura mediadora o gestora de estas afinidades cobra relevancia. En el momento en el que los mensajes y el canal son modificados y dominados a favor de intereses corporativos, estalla la problemática. La mediación del cuidado de nuestras comunidades virtuales no es algo intrínsecamente vil, ya que las potencialidades comunicativas aumentan exponencialmente. Lo es cuando los mensajes y los afectos emitidos a través de esos canales son mercantilizados, es decir, nosotros y nuestra necesidad de cuidado y afecto somos explotados por empresas cuyos intereses son muy diferentes al bienestar de la comunidad.

En un contexto en el que las interacciones humanas devienen valor económico y los canales a través de los que son mediadas y cuidadas, están bajo sospecha, ¿qué sucede con la ‘comunidad’? ¿Cómo podemos construir redes virtuales que nos permitan relacionarnos sin las interferencias de las mecánicas de poder tecnocapitalista? “¿Cómo mantener unida una comunidad formada por una lista de nombres?” pregunta Victoria en una carta a Germina.

MEDIACIÓ AFECTIVA

Per a Germina, Victoria i qui vulgui escoltar-me:

He perdut un parell de sentits aquests dies i sento la vida més trista. Diuen que quan perds un, s'aguditzen els altres, però a mi no m'ha passat. No sóc una superdona (encara). Sobretot, trobo a faltar la meva pròpia olor. La meva olor i el meu gust de sal i sorra de platja. El meu duel em fa percebre la pèrdua existent en la comunicació mediada, a distància, que ja s'ha convertit en la tònica diària. Com podem comunicar-nos sense fer olor de qui ens parla? Les tecnologies de la comunicació ens despullen de les nostres habilitats més animals. “Tens els mateixos sentits que el meu portàtil (vista, oïda i tacte)”, feia broma una estimada amiga. I és cert, tinc límits

similars als d'una màquina: No puc fer olor ni puc assaborir. Tinc els mateixos límits que l'amor en línia.

La comunicació, verbal i no verbal, les afinitats i les cures... són alguns elements aglutinants de les relacions afectives. Una comunitat es pot entendre com un conjunt d'enllaços entre individus l'interès comú dels quals és la preservació de la pròpia comunitat. La cura entre els seus membres és aquell requisit que permet fer la comunitat habitable i conservar-la d'aquesta manera. No obstant això, avui dia, les comunitats estan sofrint una constant virtualització –agreujada per la distància social– i la manera d'entendre la cura i la comunicació es desplaça cap a noves corporeïtats, perquè sempre hi ha un cos, fins i tot en internet. Aquestes últimes actualitzacions de la cura són: les teràpies en línia, els autocuidats proporcionats per vídeos ASMR, les meditacions guiades per Youtube, els vermuts cibernètics, els confessionaris en streaming públic... I una infinitat de similars que us podeu imaginar. Què succeeix quan l'única possibilitat de cuidar-nos en comunitat passa per canals digitals, i només ens quedem amb tres sentits per a l'altre?

“El mitjà és el missatge”, deia McLuhan. El mitjà no és innocent i presenta un peatge per a seguir connectats en l'autopista digital dels catàlegs de relacions. Eloy Fernández Porta desenvolupa un concepte molt interessant relacionant les problemàtiques del mitjà amb el dipòsit de les responsabilitats de la cura en mans de tercers. “L'imperi de la mediació afectiva és el conjunt de tecnologies, canals i instruments de projecció que contribueixen necessàriament a establir i consolidar un vincle emocional, atorgant-li consistència simbòlica i significació social”. És a dir,

(1) l'imperi, extensió limitada que no té control central encara que sí formes de control locals i en la qual tot individu està implicat. Amb aquest terme volem indicar l'orientació sociologista d'aquesta perspectiva per a diferenciar-la de les concepcions romàntiques del desig representades pel títol-idea “l'imperi dels sentits”. No vol això dir que l'ordre relacional que descrivim no tingui sentiments o que manqui de significat sinó que en ell les efusions físiques i intel·lectuals estan determinades per les xarxes mediàtiques i es remeten a elles com a garant de veritat.

(2) De la mediació afectiva. En cada època històrica el domini de les relacions personals ha estat supeditat a una disciplina de coneixement. En l'època clàssica aquesta disciplina era l'ètica, en la moderna la psicologia, en els nostres temps la teoria dels mitjans. Les relacions personals són un subconjunt de la Teoria dels Mitjans en la mesura en la qual aquesta delimita, explica i sanciona el repertori dels comportaments possibles. Aquesta disciplina absorbeix i incorpora les qualitats de les altres dues. L'ús individual dels mitjans passa a ser considerat el referent real de la psicologia, per exemple, l'actitud amb la qual es responen els comentaris en un blog i el fonament de l'ètica, en la dinàmica de reciprocitat entre bloguers, esments creuats, enllaços, inclusió en la barra de favorits, etcètera.

(3) És el conjunt de tecnologies, canals, és a dir vies de transmissió que poden ser elaborades amb fil de coure, amb píxels o amb carn, ja que els éssers humans són també canals. En aquesta concepció el destí de l'home és l'esdevenir mitjà, és a dir, la tendència a comportar-se com a mediador o metamediador i a contemplar aquesta

actitud com a significativa dels temps actuals i com a forma correcta de relacions. Al seu torn, l'experiència de la relació personal, idealment com un relat amb episodis successius, trobada, atracció, concili, etcètera, és segmentada de tal manera que cada mitjà es fa càrrec d'una fase particular.

(4) Instruments de projecció: Qualsevol instància que projecti a l'individu més enllà del temps real i el situï en l'era virtual. En l'era afterpop, la projecció espectacular succeeix en la confluència i tensió entre la política general dels mitjans i la micropolítica dels metamedios. En aquest context la vida afectiva es converteix en una variable entre aquestes dues modalitats.

(5) que contribueixen necessàriament la col·laboració dels mitjans en la construcció de l'afecte no és purament ancilar, si no que informa i constitueix el vincle i forma part d'ell. Els súbdits de l'imperi de la mediació afectiva percebem com auxiliar el factor més constitutiu del nostre vincle. Si, com va assenyalar el psicoanàlisi, tota forma d'afecte és desplaçada o deslocalitzada, en els nostres dies el desplaçament més característic consisteix a atribuir a les persones les qualitats pròpies dels mitjans i viceversa.

(6) A establir i consolidar un vincle emocional. Un vincle emocional és un tipus de relació que a nivell psicològic es formula i s'experimenta com si es tractés d'un contracte afectiu de dues persones físiques, si bé, a nivell sociopolític, és en realitat: a) Una relació a tres bandes entre dos subjectes i una institució. b) Un vincle entre una persona física i una persona jurídica (institució, empresa, corporació). c) Un acord financer amb el llenguatge i els procediments propis de la vida privada. d) Qualsevol combinació possible dels factors precedents.

(7) Atorgant-li consistència simbòlica. Una relació consistència simbòlica quan deixa de ser un tracte privat "invisible" i passa a ser operativa en l'espai públic amb els elements següents: a) Un mitjà tècnic o combinació de mitjans que l'organitzen i legitimen. b) Una rutina relacional pautaada per l'ús competent d'aquests. c) Una mirada exterior que comprova i reconeix la validesa d'aquest vincle, en aquest context, la dimensió presencial d'una relació, el seu funcionament espai físic sol entendre's com un espai informal i preparatori. La "relació en brut", per així dir.

(8) Significació social. Un vincle mediat es revela com socialment significatiu mentre incorpora de manera explícita les dinàmiques de la mediació com a factor polític i constitutiu de la relació. Aquesta idea pressuposa que tota relació personal assumeix en el seu funcionament intern, en major o menor mesura, un factor polític característic, que es converteix en un element de lligam i de negociació. Així, si considerem que "el propi" de la nostra època és la consolidació del sistema democràtic parlamentari i el seu "ethos" igualitarista, llavors la relació de parella haurà de ser concebuda en primer lloc com la realització "veritable" d'aquest ideal social en l'àmbit privat, segons la tesi d'Anthony Giddens, qui anomena "amor confluent" a aquest fenomen relacional. Si considerem que el factor polític més rellevant és la disputa per la identitat de gènere determinada per les biotecnologies i farmacotècniques, llavors la relació es formula com l'espai on aquests condicionaments són negociats i "alliberats" - el que, seguint a Preciado, podríem dir

“relació contra-sexual”. Defensarem aquí una tesi diferent, encara que no contraposada a les anteriors, i direm que el factor polític més determinant de l'actualitat és la lluita entre la cultura mediàtica i la postmediàtica, que són “portadores” de les concepcions polítiques precedents i d'altres tantes, de tal manera que una relació privada adquireix significat social en la mesura en què trasllada al seu si aquesta condició de l'època alhora que l'assumeix com a forma adequada, escenificant-la, dramatitzant-la, apropiant-se del seu valor simbòlic i dirimint en ella els seus propis valors interns.

“En el món del consum en la seva fase hiperconsumista”... diu una de les primeres línies de *€ros. La superproducció de los afectos*, de Fernández Porta (2010). En el món del consum en la seva fase hiperconsumista el capitalisme ho ha engolit tot, fins al punt de transformar les interaccions humanes en valor de canvi. La relació adquireix característiques d'institució, i, en conseqüència, utilitza el llenguatge propi del mercat per a negociar les seves cures, a més de cedir la responsabilitat de la cerca i manteniment dels afectes en mans professionals. És a dir, l'èxit o fracàs de la relació sempre depenen de tercers. Podríem atribuir a Facebook la responsabilitat de mantenir les nostres comunitats vives, així com ho diríem també de les teràpies de les teràpies de parella, de les aplicacions per a lligar o de les discoteques per a singles.

Per tant, a mesura que les relacions humanes es converteixen en un actiu econòmic i el valor d'una persona es mesura en inventaris d'afinitats, la figura medidora o gestora d'aquestes afinitats cobra rellevància. En el moment en el qual els missatges i el canal són modificats i dominats a favor d'interessos corporatius, esclata la problemàtica. La mediació de la cura de les nostres comunitats virtuals no és una cosa intrínsecament vil, ja que les potencialitats comunicatives augmenten exponencialment. Ho és quan els missatges i els afectes emesos a través d'aquests canals són mercantilitzats, és a dir, nosaltres i la nostra necessitat de cura i afecte som explotats per empreses els interessos de les quals són molt diferents al benestar de la comunitat.

En un context en el qual les interaccions humanes esdevenen valor econòmic i els canals a través dels que són medides i cuidades, estan sota sospita, què succeeix amb la ‘comunitat’? Com podem construir xarxes virtuals que ens permetin relacionar-nos sense les interferències de les mecàniques de poder tecnocapitalista? “Com mantenir unida una comunitat formada per una llista de noms?” pregunta Victòria en una carta a Germina.

SMALL THOUGHT

And when that moment comes, when everyone is silent, the feeling of community and togetherness is stronger than ever. In which without words you communicate or perhaps just by the absence of words you understand yourself better.

PEQUEÑO PENSAMIENTO

Y cuando surge ese momento, en el que todos se quedan en silencio, el sentimiento de comunidad y unión es más fuerte que nunca. En el que sin palabras te comunicas o quizás justo por la ausencia de palabras te entiendes mejor.

PETIT PENSAMENT

I quan sorgeix aquest moment, en el qual tots es queden en silenci, el sentiment de comunitat i unió és més forta que mai. En el qual sense paraules et comuniquis o potser just per l'absència de paraules t'entens millor.

BIBLIOGRAFÍA

- BBC Reel (2020). The japanese art of fixing broken pottery - BBC REEL [Archivo de video]. Recuperado de: <https://www.youtube.com/watch?v=r9LMKGte0UU&t=96s>
- Fernández Porta, Eloy (2010). €r0S. La superproducción de los afectos. Anagrama, Barcelona.
- Chopra, Deebak (2020). Creating Abundance. Whatsapp.
- Cortazar, Julio (1980). La rayuela. Biblioteca Ayacucho, Caracas.
- Guardiola, Ingrid (2018) L'ull i la navalla. Un assaig del món com a interfície. Arcadia, Barcelona.
- Han, Byung-Chul (2018)Hiper-culturalidad. Herder: Barcelona.
- Han, Byung-Chul (2014)En el enjambre. Herder: Barcelona.
- McLuhan, Marshal (1969) El medio es el masaje. Paidós: Buenos Aires.
- McLuhan, Marshal (1996) Comprender los medios de comunicación: Las extensiones del ser humano. Paidós: Barcelona.
- Plush Media (2017). Mark Fisher on why Modern Life causes Depression [Archivo de video]. Recuperado de: <https://www.youtube.com/watch?v=AhOcwhwumP4&t=1s>
- Teteré Barcelona (2017). KINTUSGI, el arte de convertir una pieza rota en pieza única [Archivo de video]. Recuperado de: <https://www.youtube.com/watch?v=zcnzt1PndxQ&t=81s>